

Liberecký speech corner aneb Pocta Listopadu 1989

Když jsme před několika měsíci s kolegy z kanceláře architektury města, z vedení města, spolku G300 i se samotnými občanskými aktivisty z listopadu 1989 přemýšleli, jak trvale zakotvit vzpomínku na listopadové události 1989, věděli jsme přesně jen jediné - musí to být někde v tomto prostoru náměstí s krásnou radnicí a jejími impozantními schody. Protože tady se utvářely, utvářejí a zajisté i budou utvářet dějiny města. Našeho města. Ať už je součástí demokratické společnosti, nebo totality. Tady už byly prolity potoky slzí, tady naši občané krváceli v osmašedesátém, tady se radovali, objímali a líbali v osmadesátém, když padala komunistická diktatura. Na tomto místě žije Liberec, tady tepe jeho srdce. Neznám ve městě společensky a politicky důležitější místo.

Druhým aspektem našeho přemýšlení bylo, že to nemá být výtvarné dílo, že zde nemá být exaltováno umělecké pojetí. Ale že má jít o civilní, občanský symbol. A proto tu dnes odhalujeme schod. Nádherný kus liberecké žuly. Která je zasazena v tomto schodišti, jež tvoří přirozené řečniště, agoru. Místo, kam se může kdokoli postavit a chce-li a má-li co říci, může promluvit k jakkoli početnému shromáždění. Symbolizuje to svobodu, kterou pořád ještě máme. Postav se a mluv, máš-li posluchače!

Nové vzpomínkové místo na sobě nese dva nápisy. Z čelní strany je to citát Václava Havla *Život je radostná spoluúčast na zázraku bytí*. Věta, která je samotným ukončením jeho projevu z roku 1992 ve Francouzské akademii. A věta, kterou vzkazujeme všeobecně nám všem. Na boční straně pak děkujeme *Všem, kteří se v listopadu 1989 vzepřeli totalitě*. Jsem moc rád, že historicky prvním řečníkem na tomto místě bude právě Eliška (Loumová, studentka Gymnázia Jeronýmova) jako zástupkyně studentů. Protože bez studentů by nebylo listopadů 1939 ani 1989.

17. listopadu 2019

Velmi děkujeme paní Dagmar Havlové (a Nadaci VIZE97), že laskavě souhlasila s umístěním podpisu pana prezidenta.